

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2724/2024
24.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник ББ, против туженог ЈКП „Градско саобраћајно предузеће“ Београд, чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1134/24 од 20.03.2024. године, у седници одржаној 24.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1134/24 од 20.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1134/24 од 20.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда Београду П1 5539/21 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћених трошкова исхране у току рада који се исплаћује у готовом новцу за период од октобра 2018. године до марта 2021. године исплати износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћених трошкова исхране на раду које би требало да се исплаћују боновима за период од октобра 2018. године до марта 2021. године исплати износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, тужба тужиоца је повучена, у делу тужбеног захтева, којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износе неисплаћених зарада за период од октобра 2018. године до марта 2021. године. Ставом четвртим изреке, тужба тужиоца је повучена у делу тужбеног захтева којим је тражила да се обавезе тужиоцу да на име накнаде штете исплати износе неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од октобра 2018. године до марта 2021. године. Ставом петим изреке, тужба тужиоца је повучена у делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено

осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености Националне службе за запошљавање на износе неисплаћених зарада за период од октобра 2018. године до марта 2021. године. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.050,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1134/24 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 5539/21 од 15.11.2023. године у ставу првом, другом и шестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу због неисплаћеног дела накнаде за трошкове исхране на раду за период од новембра 2018. године, до септембра 2021. године, а побијаном одлуком тужбени захтев тужиоца је усвојен. Одлука судова о основаности тужбеног захтева тужиоца не одступа од судске праксе о праву запосленог на исплату "нето" износа новчане накнаде и заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права, при чему тужени у ревизији не указује на другачије одлуке судова у предметима са истим чињеничним стањем и правним основом као у овом предмету.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног

односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, у тој врсти спора дозвољеност ревизије цени се на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 07.07.2021. године, а вредност предмета спора побијаног дела не прелази износ прописан одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да је ово имовинско-правни спор који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора је 90.608,96 динара па не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе из чега следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић